
**Mezinárodní pakt
o občanských a
politických právech**

**Distribuce:
OMEZENÁ***

**CCPR/C/73/D/747/1997
2. listopadu 2001
Jazyk originálu: anglický**

**VÝBOR PRO LIDSKÁ PRÁVA
73. zasedání
15. října - 2. listopadu 2001**

NÁZOR*

Oznámení č. 747/1997

Předkladatel: Dr. Karel Des Fours Walderode (zemřel v únoru 2000) a
pozůstalá manželka
Dr. Johana Kammerlander (právní zástupkyně)

Údajná oběť: předkladatel a pozůstalá manželka

Vysoká smluvní strana: Česká republika

Datum oznámení: 21. listopadu 1996

Dotčené dokumenty: Rozhodnutí Zvláštního zpravodaje podle
článku 91 jednacího řádu, postoupené
Vysoké smluvní straně dne 25. února 1997
(nepublikováno ve formě dokumentu).
CCPR/C/65/D/747/1997. Rozhodnutí Výboru o
přijatelnosti ze dne 19. března 1999.

Datum přijetí názoru: 30. října 2001

Výbor pro lidská práva vydal dne 30. října 2001 Názor týkající se Oznámení č. 747/1997 podle článku 5 odst. 4 Opčního protokolu. Text Názoru tvoří přílohu tohoto dokumentu.

[PŘÍLOHA]

---

* Zveřejněno na základě rozhodnutí Výboru pro lidská práva

PŘÍLOHA

**Názor Výboru pro lidská práva podle článku 5 odst. 4 Opčního protokolu k
Mezinárodnímu paktu o občanských a politických právech**

Sedmdesáté třetí zasedání

ohledně

Oznámení č. 747/1997*

<u>Předkladatel:</u>	Dr. Karel Des Fours Walderode (zemřel v únoru 2000) a pozůstalá manželka Dr. Johana Kammerlander (právní zástupkyně)
<u>Údajná oběť:</u>	předkladatel a pozůstalá manželka
<u>Vysoká smluvní strana:</u>	Česká republika
<u>Datum oznámení:</u>	21. listopadu 1996
<u>Rozhodnutí o přijatelnosti:</u>	19. března 1999

Výbor pro lidská práva, ustanovený na základě článku 28 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech,

na zasedání dne 30. října 2001,

po prošetření Oznámení č. 747/997, předloženého Výboru pro lidská práva v souladu s Opčním protokolem k Mezinárodnímu paktu o občanských a politických právech Dr. Karlem Des Fours Walderode a Dr. Johannou Kammerlander,

s přihlédnutím ke všem písemným podkladům poskytnutých předkladatelem a Vysokou smluvní stranou,

přijímá následující:

---

* Projednání tohoto Oznámení se zúčastnili tito členové Výboru: pan Abdelfattah Amor, pan Nisuke Ando, pan Prafullachandra Natwarlal Bhagwati, paní Christine Chanet, pan Maurice Glele Ahanhanzo, pan Louis Henkin, pan Ahmed Tawfik Khalil, pan Eckart Klein, pan David Kretzmer, pan Rajsoomer Lallah, paní Cecilia Medina Quiroga, pan Rafael Rivas Posada, sir Nigel Rodley, pan Martin Scheinin, pan Ivan Shearer, pan Hipélito Solari Yrigoyen, a pan Maxwell Yalden.

Názor podle článku 5 odst. 4 Opčního protokolu

1. Původním předkladatelem Oznámení byl Dr. Karel Des Fours Walderode, občan České republiky a Rakouska, s trvalým bydlištěm v Praze, Česká republika. Byl zastupován svou manželkou Dr. Johannou Kammerlander jako právní zástupkyní. Tvrdil, že je obětí porušování článku 14 odst. 1 a článku 26 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech ze strany České republiky. Československo ratifikovalo Pakt v prosinci 1975 a Opční protokol v březnu 1991.¹⁷ Předkladatel zemřel dne 6. února 2000 a jeho pozůstalá manželka pokračuje v řízení před Výborem.

Oznámené skutečnosti

- 2.1. Dr. Des Fours Walderode se narodil jako občan Rakousko-Uherska dne 4. května 1904 ve Vídni. Byl francouzsko-německého původu, jeho rod sídlil v Čechách od 17. století. V době skončení 1. světové války roku 1918 pobýval v Království českém, které bylo součástí bývalého rakousko-uherského soustátí, a stal se občanem nově vzniklého československého státu. Jelikož jeho mateřštinou byla němčina, stal se v roce 1939 automaticky německým občanem na základě Hitlerova dekretu ze dne 16. března 1939 zřizujícího Protektorát Čechy a Morava. Dne 5. května 1941 zemřel předkladatelův otec a on zdědil panství Hrubý Rohozec.
- 2.2. Po skončení 2. světové války, dne 6. srpna 1945, bylo jeho panství zkonfiskováno na základě Benešova dekretu č. 12/1945 Sb., kterým se bez náhrady konfiskovaly zemědělské majetky osob německé a maďarské národnosti. Vzhledem k jeho prokázané loajalitě vůči Československu v období nacistické okupace mu však bylo ponecháno československé občanství podle paragrafu 2 ústavního dekretu č. 33/1945 Sb. Následně, po nástupu komunistů k moci v roce 1948, byl v roce 1949 nucen z politických a ekonomických důvodů opustit Československo. V roce 1991, po "sametové revoluci" roku 1989, se opět natrvalo usadil v Praze. Dne 16. dubna 1991 ho české Ministerstvo vnitra vyrozumělo, že je stále ještě českým občanem. Dne 20. srpna 1992 mu však ministerstvo znovu udělilo české občanství, zřejmě v návaznosti na objevení dokladu prokazujícího, že po své emigraci v roce 1949 občanství pozbyl.
- 2.3. Dne 15. dubna 1992 vstoupil v platnost zákon č. 243/1992 Sb. Tento zákon upravuje restituce zemědělského a lesního majetku zkonfiskovaného podle dekretu č. 12/1945 Sb. K získání restitučního nároku musel žadatel prokázat nabytí českého občanství podle dekretu č. 33/1945 Sb. (nebo podle zákonů č. 245/1948 Sb., 194/1949 Sb. nebo 34/1953 Sb.), trvalý pobyt v České republice, loajalitu vůči Československé republice v době nacistické okupace a musel být v okamžiku podání žádosti o vydání majetku českým občanem. Předkladatel ve stanovené lhůtě podal žádost o vydání panství Hrubý Rohozec a dne 24. listopadu 1992 uzavřel s tehdejšími vlastníky dohodu o vydání majetku, kterou dne 10. března 1993 schválil pozemkový úřad (PU-R 806/93). Odvolání města Turnov bylo zamítnuto rozhodnutím Ústředního pozemkového úřadu č.j. 1391/93-50 z 30. července 1993. Dne 29. září 1993 se předkladatel ujal vlastnictví svého majetku.
- 2.4. Předkladatel tvrdí, že státní moc zasahovala do práce soudů a soustavně vyvíjela tlak na správní a obecní orgány, což dokládá dopisem tehdejšího předsedy vlády Václava

Klause z 29. dubna 1993, adresovaným místní stranické organizaci v Semilech a příslušným ministerstvům, který v příloze obsahuje právní posudek, podle něž je restituce majetku zkonfiskovaného před 25. únorem 1948 "v souladu se zákonem", nicméně však "nepřijatelná". Předkladatel uvádí, že toto politické prohlášení bylo následně používáno v soudním řízení. Předkladatel dále uvádí, že v důsledku rostoucího politického tlaku koncem roku 1993 Ministerstvo vnitra znovu otevřelo otázku jeho občanství. Bývalí vlastníci půdy se také nechali přesvědčit, aby stáhli svůj předchozí souhlas s vydáním majetku.

- 2.5. Dne 22. prosince 1994 podalo Okresní státní zastupitelství v Semilech u okresního soudu návrh podle § 42 zákona č. 283/1993 Sb. na prohlášení rozhodnutí pozemkového úřadu z 10. března 1993 za nicotné. Dne 29. prosince 1994 okresní soud tento návrh zamítl. Následně po odvolání byla věc vrácena prvoinstančnímu orgánu.
- 2.6. Dne 7. srpna 1995 podala jedna „občanská iniciativa“ petici požadující přezkum rozhodnutí Pozemkového úřadu v Semilech ze dne 10. března 1993. Dne 17. října 1995 Ústřední pozemkový úřad posoudil zákonnost tohoto rozhodnutí a žádost o přezkum zamítl. Dne 2. listopadu 1995 však Ústřední pozemkový úřad vyrozuměl předkladatele, že zahájí přezkum tohoto rozhodnutí. Dne 23. listopadu 1995 ministr zemědělství zrušil rozhodnutí Pozemkového úřadu v Semilech z 10. března 1993, údajně kvůli pochybnostem, zda předkladatel splnil podmínku trvalého pobytu, a věc mu vrátil k rozhodnutí. Dne 22. ledna 1996 se předkladatel proti ministrovu rozhodnutí odvolal k Vrchnímu soudu v Praze.
- 2.7. Dne 9. února 1996 byl novelizován zákon č. 243/1992 Sb. Podmínka trvalého pobytu byla zrušena (v návaznosti na nález Ústavního soudu z 12. prosince 1995, podle něž je podmínka trvalého pobytu v rozporu s Ústavou). Avšak přibyla nová podmínka nepřetržitého československého/českého občanství od konce války do 1. ledna 1990. Předkladatel tvrdí, že tento zákon byl zaměřen konkrétně proti němu a dokládá užívání výrazu "Iex Walderode" v českých sdělovacích prostředcích a veřejné správě. Dne 3. března 1996 Pozemkový úřad v Semilech použil novelizovaný zákon ke zrušení dohody o vydání majetku z 24. listopadu 1992 s tím, že Dr. Des Fours nesplňuje novou podmínku nepřetržitého občanství. Dne 4. dubna 1996 se předkladatel proti rozhodnutí pozemkového úřadu odvolal k Městskému soudu v Praze.
- 2.8. Pokud jde o vyčerpání vnitrostátních opravných prostředků, zesnulý předkladatel tvrdil, že docházelo k úmyslným průtahům v řízení vzhledem k jeho věku a také proto, že bylo možné očekávat nepříznivý výsledek. Žádal Výbor, aby prohlásil jeho oznámení za přijatelné vzhledem k průtahům v řízení a nepravděpodobnosti účinné nápravy pomocí vnitrostátních opravných prostředků.

Stížnost

- 3.1. Zesnulý předkladatel a jeho pozůstalá manželka tvrdí, že ke zrušení restituce předmětného majetku došlo z politických a ekonomických důvodů, a že zákon byl novelizován tak, aby předkladatele zbavil možnosti získat náhradu za konfiskaci majetku. Tvrdí, že se jedná o porušení článku 26 Paktu, jakož i článku 14 odst. 1 z důvodu politického zásahu do řízení (např. rozhodnutí ministra ze dne 23. listopadu

1995). V této souvislosti předkladatel rovněž poukazuje na dlouhé průtahy v projednávání jeho věci.

- 3.2. Předkladatel dále tvrdí, že požadavek nepřetržitého občanství jako podmínka vydání majetku je porušením článku 26 Paktu a poukazuje na judikaturu Výboru k této otázce. Tvrdí rovněž, že ve srovnání s podmínkami platnými pro restituce majetku zkonfiskovaného po roce 1948 jsou podmínky platné v jeho případě diskriminační.

Stanovisko Vysoké smluvní strany

- 4.1. Ve svém podání ze dne 13. června 1997 Vysoká smluvní strana konstatovala, že předkladatel se odvolal k Městskému soudu v Praze proti rozhodnutí Okresního pozemkového úřadu v Semilech z 8. března 1996. V červnu 1997 ještě nebylo řízení ukončeno, protože pozemkový úřad nemohl Městskému soudu předložit svůj spis k tomuto případu, protože tento spis se stále ještě nacházel u Vrchního soudu.
- 4.2. Vzhledem k tomu, že předkladatel dal v lednu 1996 podnět k řízení před Vrchním soudem ve věci rozhodnutí ministra zemědělství o zrušení restituce a do prosince 1996 bylo dokončeno přípravné řízení spočívající ve shromáždění veškerých potřebných listinných důkazů, Vysoká smluvní strana tvrdí, že nedošlo k nadměrným průtahům.
- 4.3. Vysoká smluvní strana uvádí, že existují opravné prostředky pro případ, kdy podle předkladatelova názoru dochází k úmyslným průtahům. Předkladatel se mohl obrátit se stížností na předsedu soudu a následně by měl možnost přezkoumání Ministerstvem spravedlnosti. Další dostupný opravný prostředek je ústavní stížnost, která je přijatelná i v případě nevyčerpání všech vnitrostátních opravných prostředků za předpokladu, že v uplatnění těchto prostředků došlo k nadměrným průtahům, v jejichž důsledku předkladatel utrpěl značnou újmu.
- 4.4. Podle tvrzení Vysoké smluvní strany lze práva, jichž se předkladatel domáhá, uplatnit prostřednictvím ústavní stížnosti, jelikož mezinárodní smlouvy o lidských právech jsou bezprostředně závazné a mají přednost před zákonem.
- 4.5. Vysoká smluvní strana odmítá předkladatelovo tvrzení, že jakékoli jeho pokusy domoci se svých práv prostřednictvím soudů jsou marné vzhledem k politickým zásahům do soudního řízení. Pokud jde o dopis předsedy vlády ohledně výkladu zákona č. 243/1992 Sb., Vysoká smluvní strana popírá, že by tento dopis byl politickou instrukcí soudům. Konstatuje, že tento dopis není adresován žádnému soudu, že pouze odpovídá na dotaz předsedy místní organizace premiérové strany, a že jeho obsah je obecné povahy. Pokud se však předkladatel obává, že by tento dopis mohl ovlivnit nestrannost soudu, může požádat Ústavní soud, aby nařídil vynětí tohoto dopisu ze soudního spisu z důvodu zásahu veřejné moci do výkonu jeho práva na spravedlivý proces.
- 4.6. Vysoká smluvní strana tvrdí, že rozdílné zacházení s restituenty podle zákona č. 243/1992 Sb. a zákonů platných pro konfiskace provedené po roce 1948 nezakládá diskriminaci, jelikož každá z těchto norem slouží jinému účelu a nelze je srovnávat.

- 4.7. Vysoká smluvní strana soudí, že předkladatel nevyčerpal vnitrostátní opravné prostředky nápravy, a že oznámení je tedy nepřijatelné podle článku 5 odst. 2 (b) Opčního protokolu. Vysoká smluvní strana rovněž uvádí, že jelikož předkladatelova tvrzení nejsou opodstatněná ani nenasvědčují porušení kteréhokoli z práv stanovených v Paktu, je oznámení nepřijatelné *ratione materiae*.

Vyjádření předkladatele

- 5.1. Ve svém vyjádření předkladatel poukazuje na své původní oznámení a uvádí, že Vysoká smluvní strana v zásadě nevyvrátila žádné z jeho tvrzení.
- 5.2. Předkladatel zdůrazňuje, že mu bylo ponecháno české občanství podle Benešova dekretu č. 33/1945 Sb., a tudíž v okamžiku, kdy Pozemkový úřad schválil vydání jeho majetku, splňoval veškeré požadavky původního zákona č. 243/1992 Sb. Předkladatel konstatuje, že Vysoká smluvní strana pomlčela o novelizaci zákonem č. 30/1996 Sb., zavádějícím dodatečnou podmínku nepřetržitosti českého občanství, která však neplatila v okamžiku schválení jeho dohody o vydání majetku v roce 1993. Podle předkladatele tato novela umožnila nové vyvlastnění jeho majetku.
- 5.3. Podle předkladatele by bylo uplatnění dalších vnitrostátních opravných prostředků bezúčelné vzhledem k politickému zájmu na jeho případu. Dále poukazuje na úmyslné či neúmyslné průtahy v projednávání věci.
- 5.4. Předkladatel odmítá pokus Vysoké smluvní strany bagatelizovat dopis předsedy vlády jako pouhé vyslovení názoru, trvá na tom, že názor předsedy vlády byl postaven na roveň výkladu zákona a uvádí, že souběh několika skutečností zřetelně ukazuje na politický rozměr jeho restitučního řízení.
- 5.5. Pokud jde o petici místních občanů zaslanou Ministerstvu zemědělství, předkladatel poukazuje na to, že Pozemkový úřad v Semilech vydal své rozhodnutí dne 10. března 1993 a petice proti němu byla podána dne 7. srpna 1995, tedy o dva roky a pět měsíců později. Rozhodnutí ministra zemědělství, kterým se ruší předchozí rozhodnutí Pozemkového úřadu v Semilech, bylo vydáno 23. listopadu 1995, tři a půl měsíce po petici. Zjevně tedy nebyla dodržena třicetidenní lhůta stanovená zákonem č. 85/1990 Sb., o právu petičním.
- 5.6. V dalším podání předkladatel konstatuje, že jeho odvolání proti rozhodnutí ministra zemědělství z 23. listopadu 1995 bylo Vrchním soudem zamítnuto dne 25. srpna 1997. Předkladatel tvrdí, že odůvodnění rozhodnutí soudu opět ukazuje na politickou povahu tohoto procesu.
- 5.7. Dne 25. března 1998 Městský soud v Praze zamítl předkladatelovo odvolání proti zrušení restituce rozhodnutím pozemkového úřadu z roku 1996 s tím, že předkladatel již nesplňuje požadavky doplněné po novelizaci zákonem č. 30/1996 Sb. Dne 24. července 1998 předkladatel podal stížnost k Ústavnímu soudu ve věci tohoto rozhodnutí.
- 5.8. Předkladatel dále uvádí, že i kdyby Ústavní soud rozhodl v jeho prospěch, věc by opět byla vrácena prvoinstančnímu orgánu (pozemkovému úřadu), což by přineslo další

podstatné zdržení a možnost dalšího politického zásahu. Podle předkladatele by celé řízení mohlo snadno trvat dalších pět let. To považuje vzhledem ke svému věku za neodůvodněně dlouhou dobu.

- 5.9. V této souvislosti předkladatel připomíná podstatné skutečnosti svého případu. Dohoda o vydání majetku, kterou uzavřel, byla schválena pozemkovým úřadem dne 10. března 1993, odvolání proti tomuto schválení zamítl Ústřední pozemkový úřad dne 30. července 1993 a poté byla provedena restituce podle zákona č. 243/1992 Sb. Až 25. listopadu 1995, tedy více než dva roky od okamžiku, kdy se předkladatel ujal vlastnictví, ministr zemědělství zrušil rozhodnutí pozemkového úřadu s tím, že úřad dostatečně neověřil, zda předkladatel splňuje podmínku trvalého pobytu. Ze soudních rozhodnutí v této věci je patrné, že v době vydání ministerova rozhodnutí se předpokládalo, že Ústavní soud prohlásí požadavek trvalého pobytu za neústavní (což také učinil dne 12. prosince 1995, necelý měsíc po vydání rozhodnutí ministra). Po doplnění požadavku nepřetržitého občanství do zákona č. 243/1992 Sb. v důsledku novelizace zákonem č. 30/1996 Sb. z 9. února 1996 pozemkový úřad přezkoumal zákonnost předkladatelovy dohody o vydání majetku a na základě uplatnění novelizovaného zákona ji dne 3. března 1996 prohlásil za neplatnou. V průběhu obou soudních řízení zahájených z předkladatelova podnětu docházelo k průtahům, což ostatně Vysoká smluvní strana uznává. V jednom případě proto, že ministerstvo nebylo schopno dodat soudu potřebné materiály, ve druhém případě kvůli přetíženosti soudu.

Posouzení přijatelnosti

- 6.1. Dříve než přikročí k posouzení tvrzení uvedených v oznámení, musí Výbor pro lidská práva podle článku 87 svého jednacího řádu rozhodnout, zda je oznámení přijatelné podle Opčního protokolu k Paktu.
- 6.2. Na svém 65. zasedání v březnu 1999 Výbor posoudil přijatelnost tohoto oznámení. Vzal na vědomí námitku smluvní strany, že oznámení není přijatelné z důvodu nevyčerpání všech dostupných vnitrostátních opravných prostředků. Výbor nicméně konstatoval, že v srpnu 1997 Vrchní soud zamítl předkladatelovo odvolání proti rozhodnutí ministra zemědělství a dne 25. března 1998 Městský soud v Praze zamítl jeho odvolání proti rozhodnutí Pozemkového úřadu z roku 1996. Z textu těchto rozhodnutí vyplývá, že další odvolání není možné. V důsledku toho je předem vyloučen jakýkoliv další pokus předkladatele dosáhnout potvrzení platnosti a schválení dohody o vydání majetku z roku 1992.
- 6.3. Předkladatel následně podal ústavní stížnost proti rozhodnutí Městského soudu v Praze, podle kterého je požadavek nepřetržitého občanství oprávněný. Výbor konstatoval, že v dané souvislosti již Ústavní soud posuzoval ústavnost zákona č. 243/1992 Sb. Podle názoru Výboru a s přihlédnutím k vývoji tohoto případu by ústavní stížnost v případě předkladatele neposkytovala přiměřenou naději na zjednání účinné nápravy a tedy by nebyla účinným opravným prostředkem, který by předkladatel musel vyčerpat pro účely článku 5 odst. 2 (b) Opčního protokolu.
- 6.4. V této souvislosti Výbor rovněž vzal na vědomí předkladatelovu argumentaci, že i v případě úspěchu u Ústavního soudu by jeho věc byla vrácena k novému projednání a

řízení by mohlo trvat dalších pět let. Za daných okolností, vzhledem k předchozím průtahům v řízení, které lze připsat na vrub smluvní strany, k pravděpodobnosti dalších průtahů v budoucnu a k pokročilému věku předkladatele, Výbor rovněž shledal, že uplatnění vnitrostátních opravných prostředků bylo neúměrně protahováno.

7. Dne 19. března 1999 Výbor rozhodl, že oznámení je přijatelné, pokud jde o stížnosti spadající do působnosti článku 14 odst. 1 a článku 26 Paktu.

Posouzení odůvodněnosti

- 8.1. V souladu s článkem 5 odst. 1 Opčního protokolu Výbor přikročil k posuzování odůvodněnosti oznámení ve světle informací poskytnutých stranami. Konstatoval, že od zesnulého předkladatele a jeho pozůstalé manželky obdržel dostačující informace, a že od předání rozhodnutí Výboru o přijatelnosti oznámení neobdržel od smluvní strany, navzdory dvěma upomínkám, žádné další informace k odůvodněnosti oznámení. Výbor připomíná, že podle článku 4 odst. 2 Opčního protokolu je Vysoká smluvní strana povinna spolupracovat s Výborem a předkládat písemná vysvětlení či prohlášení objasňující případ a případná opatření k nápravě, jež učinila.
- 8.2. Výbor vzal na vědomí tvrzení předkladatele, že Vysoká smluvní strana porušila článek 14 odst. 1 Paktu z důvodu údajného zasahování výkonné a legislativní složky státní moci do soudního řízení, zejména prostřednictvím dopisu předsedy vlády ze dne 29. dubna 1993, a z důvodu přijetí retroaktivní normy se záměrem zbavit předkladatele jeho práv nabytých na základě předchozích českých právních předpisů a rozhodnutí Pozemkového úřadu v Semilech. Pokud jde o přijetí retroaktivní právní normy, Výbor konstatuje, že zatímco tvrzení ohledně svévolného jednání a následného porušení článku 26 Paktu je v tomto ohledu opodstatněné, není jasné, jaký problém spadající do působnosti článku 14 odst. 1 Paktu vyvolává přijetí zákona č. 30/1996 Sb. Pokud jde o dopis předsedy vlády, Výbor konstatuje, že tento dopis byl součástí správního spisu týkající se předkladatelova majetku, který byl předložen soudu, a že není známo, zda a jak byl tento dopis skutečně použit v soudním řízení. Vzhledem k nedostatku dalších informací Výbor došel k názoru, že pouhá existence tohoto dopisu ve spisu není dostačujícím důkazem porušení článku 14 odst. 1 Paktu.
- 8.3. Pokud jde o předkladatelovo tvrzení ohledně porušení článku 26 Paktu, Výbor úvodem konstatuje, že zákon č. 243/1992 Sb. již dříve obsahoval požadavek občanství jako jednu z podmínek vydání majetku, a že jeho novelizace zákonem č. 30/1996 Sb. retroaktivně doplnila tvrdší požadavek nepřetržitého občanství. Výbor dále konstatuje, že novela diskvalifikovala předkladatele a jiné osoby v podobné situaci, které by jinak měly nárok na vydání majetku. Vzniká tak otázka svévolného postupu a následně i porušení práva na rovnost před zákonem a stejnou ochranu zákona bez diskriminace podle článku 26 Paktu.
- 8.4. Výbor poukazuje na své Názory k případům č. 516/1993 (Šimůnek a spol.), č. 586/1994 (Josef Adam) a č. 857/1999 (Blažek a spol.), podle nichž požadavek občanství jako nezbytný předpoklad vydání majetku dříve zkonfiskovaného úředním postupem zakládá

svévolné, a tedy diskriminační, rozlišování mezi jednotlivci, kteří jsou všichni stejnými oběťmi dřívějších konfiskací provedených státní mocí, a je porušením článku 26 Paktu. Toto porušení je dále prohloubeno zpětnou účinností napadeného zákona.

- 9.1. Výbor pro lidská práva v souladu s článkem 5 odst. 4 Opčního protokolu je toho názoru, že Vysoká smluvní strana porušila článek 26 spolu s článkem 2 Paktu.
- 9.2. V souladu s článkem 2 odst. 3 (a) Paktu je Vysoká smluvní strana povinna zajistit vdově po předkladateli, Dr. Johanně Kammerlander, účinnou ochranu, což v jejím případě znamená neprodlené vydání dotyčného majetku či náhrady za něj, a dále příslušné odškodnění vzhledem ke skutečnosti, že předkladatel a jeho manželka byli zbaveni uživatelského práva ke svému majetku v důsledku zrušení restituce v roce 1995. Vysoká smluvní strana by měla přezkoumat své právní předpisy a správní praxi s cílem zajistit rovnost před zákonem, jakož i stejnou ochranu zákona pro všechny.
- 9.3. Výbor připomíná, že Česká republika přístupem k Opčnímu protokolu uznala příslušnost Výboru posuzovat, zda došlo k porušení Paktu, a že podle článku 2 Paktu se Vysoká smluvní strana zavázala zajistit všem jednotlivcům na svém území nebo podléhajícím jeho jurisdikci práva uznaná v Paktu a účinnou a vymahatelnou ochranu v případě, že je porušení prokázáno. Výbor dále naléhavě vyzývá smluvní stranu, aby zavedla mechanismus uplatňování Názorů vydaných podle Opčního protokolu.
- 9.4. V této souvislosti si Výbor přeje obdržet od Vysoké smluvní strany do 90 dnů od předání Názoru informace o opatřeních, která byla přijata za účelem uplatnění tohoto Názoru. Požaduje rovněž, aby Vysoká smluvní strana zveřejnila Názor Výboru.

Poznámky

^{1/} Česká a Slovenská Federativní Republika zanikla dne 31. prosince 1992. Dne 22. února 1993 Česká republika oznámila právní nástupnictví vůči Paktu a Opčnímu protokolu.